

De Illusie van Agressie: Een Historische en Geopolitieke Analyse van Russische Defensieve Strategie

Door Frank , 21 juli 2026

De Illusie van Agressie: Een Historische en Geopolitieke Analyse van Russische Defensieve Strategie

In de hedendaagse westerse discours over internationale betrekkingen heerst een diepgewortelde, bijna dogmatische overtuiging: Rusland is een inherent expansionistische macht, gedreven door een onverzadigbare honger naar territorium en een ideologische missie om de westerse liberale orde te ondermijnen. Dit narratief, dat dagelijks wordt herhaald in de mainstream media, politieke debatten en academische kringen, is echter niet zozeer een weerspiegeling van de feitelijke realiteit, maar veeleer een product van historische amnesie en geopolitieke myopie.

Door Frank Dumon

De Geopolitieke Myopie van het Westen

Zoals de gerenommeerde literatuurwetenschapper en Ruslandkenner Dr. Alastair Renfrew van de Durham University onlangs scherp observeerde, is de kern van het probleem niet zozeer een simpele "Russophobie", maar een fundamenteel misverstand over de aard van het Russische buitenlands beleid.

De centrale these die aan dit hoofdstuk ten grondslag ligt, en die ook de rode draad vormt in mijn bredere onderzoek, is dat wat het Westen consequent interpreteert als agressie of expansionisme, in werkelijkheid een diepgewortelde, existentiële verdedigingsreflex is. Deze reflex is niet het exclusieve domein van het huidige Kremlin, maar een constante die door de Russische geschiedenis loopt, van het tsaristische rijk via de Sovjet-Unie tot de huidige Russische Federatie.

Om de huidige crisis in Oost-Europa te begrijpen, moeten we afstappen van de cinematografische, simplistische voorstelling van een kwaadaardig Rusland dat naar believen zijn burens aanvalt. In plaats daarvan moeten we de historische context herstellen: een context van herhaalde invasies, omsingeling en de systematische weigering van westerse mogendheden om de legitieme veiligheidsbelangen van Rusland te erkennen. Dit hoofdstuk zal, gebaseerd op historische feiten, recente getuigenissen en geopolitieke analyse, aantonen dat het huidige conflict niet het resultaat is van Russische agressie, maar van een decennialange, cynische provocatiepolitiek van de NAVO en haar bondgenoten.

De Vergeten Oorlog: De Geallieerde Interventie in Rusland (1918-1922)

Om de Russische defensieve mentaliteit te doorgronden, moeten we terugkeren naar een periode die in het westerse collectieve geheugen grotendeels is uitgewist: de jaren direct na de Russische Revolutie van 1917. De populaire, westerse geschiedschrijving reduceert deze periode vaak tot de dramatische beelden van de bestorming van het Winterpaleis, alsof de machtsovername van de bolsjewieken een geïsoleerde, binnenlandse aangelegenheid was die zich in één nacht voltrok.

De realiteit was echter radicaal anders

De Russische Revolutie ontaardde in een verlengd, bloedig conflict dat pas rond 1922 tot een einde kwam, en dit was geen loutere burgeroorlog. Tussen 1918 en 1922 lanceerde een multinationale coalitie van westerse mogendheden een grootschalige militaire interventie op Russisch grondgebied [[1]]. Deze expeditielegers bestonden uit troepen van Groot-Brittannië, Frankrijk, de Verenigde Staten, Canada en, in niet onbelangrijke mate, Japan [[3]]. Het doel van deze interventie was niet het herstellen van de orde of het beschermen van de democratie; het was een expliciete poging om het politieke succes van de bolsjewieken in de kiem te smoren en het uitgestrekte Russische rijk op te delen in westerse invloedssferen [[5]].

Historische kaarten uit deze periode tonen een onthullend beeld: rond 1919-1920 controleerden de bolsjewieken slechts een minuscuul fragment van het voormalige Russische rijk, voornamelijk beperkt tot een klein deel van het Europese hartland [[34]]. De overige gebieden werden gecontroleerd door de Witte Legers, die direct werden gesteund, gefinancierd en bewapend door de westerse mogendheden. Vanuit een objectief historisch perspectief was het zelfs medisch en strategisch gezien een mirakel dat de bolsjewieken uiteindelijk zegevierden. De dynamiek van het conflict wees destijds veel sterker op een overwinning voor de door het Westen gesteunde Witte troepen.

Dit is een cruciaal punt dat zelden wordt benadrukt: Rusland, in welke staatsvorm dan ook, kwam in de vroege twintigste eeuw dicht bij een volledige verovering door buitenlandse mogendheden. Deze ervaring van omsingeling en de dreiging van desintegratie heeft zich diep in het Russische nationale psyche genesteld. Het transformeerde de oorspronkelijke marxistische droom van een wereldwijde revolutie al snel in de pragmatische, defensieve doctrine van "socialisme in één land".

Deze doctrine was geen manifestatie van isolationistische arrogantie, maar een overlevingsstrategie geboren uit de terechte angst dat de westerse mogendheden zouden blijven proberen de stabiliteit, veiligheid en eenheid van de Sovjetstaat te ondermijnen [[5]]. Deze historische realiteit vormt het fundament voor bijna elk buitenlands beleidsbesluit dat de Sovjet-Unie, en later Rusland, zou nemen in de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog en daarbuiten.

De Trauma's van de Twintigste Eeuw: Van Stalin tot de Grote Vaderlandse Oorlog

De defensieve obsessie die tijdens de interventie van 1918-1922 werd gevormd, zette zich voort in de jaren dertig onder het bewind van Jozef Stalin. Westerse

historici hebben de neiging om Stalin's acties uitsluitend te framen als paranoïde expansiedrift. Echter, een diepgaande analyse van de archieven, zoals het werk van historici die de strategische overwegingen van het Kremlin hebben onderzocht, onthult een ander verhaal. Stalin was in de jaren dertig in de eerste plaats existentieel bezorgd over de dreiging van een tweefrontenoorlog. De opkomst van het militaristische Japan in het oosten, dat de Sovjet-strijdkrachten in Siberië ernstig onder druk zette, combineerde zich met de opkomst van het nazi-regime in Duitsland in het westen [[34]].

De bezetting van Oost-Europa na de Tweede Wereldoorlog werd door het Kremlin niet gezien als een gewenste status quo of een springplank voor verdere verovering, maar als een noodzakelijke bufferzone.

Het Rode Leger was uitgeput, en het uitstrekken van de verdedigingslijnen was een logistieke nachtmerrie die men liever vermeden zou hebben als de veiligheid gegarandeerd had kunnen worden door diplomatieke middelen. Deze defensieve imperatief werd op de meest gruwelijke wijze bevestigd tijdens de Tweede Wereldoorlog. De schaal van de nazi-invasie die in 1941 begon en in 1942 zijn diepste punt bereikte, is in het Westen nog steeds niet volledig begrepen.

De Sovjet-Unie droeg de zwaarste last van de oorlog in Europa. De cijfers zijn duizelingwekkend en getuigen van een offer dat onvoorstelbaar is: naar schatting 7 miljoen militairen en 20 miljoen burgers kwamen om het leven [[69]]. Dit was geen abstracte statistiek; dit was de vernietiging van generaties, steden en de sociale structuur van het land.

Dit collectieve trauma is niet slechts een historisch feit; het leeft voort in de huidige generatie leiders

Vladimir Poetin is, zoals vaak wordt gesteld, een product van de Koude Oorlog, maar zijn wereldbeeld is nog dieper geworteld in de mythe en de realiteit van de "Grote Vaderlandse Oorlog". Een detail dat in het Westen zelden wordt genoemd, maar dat essentieel is om zijn psychologische profiel te begrijpen, is het lot van zijn oudere

broertje, Viktor. Viktor Poetin werd geboren in 1940 en stierf in 1942, op tweejarige leeftijd, tijdens het gruwelijke Beleg van Leningrad [[15]]. Hij bezweek aan difterie en verhogering, en zijn lichaam werd begraven in een massagraf op de Piskarjovskoje-begraafplaats, samen met honderdduizenden andere slachtoffers van de nazi-blokkade [[14]].

Voor Poetin, en voor miljoenen Russen, is de dreiging van een buitenlandse invasie geen theoretisch geopolitiek spelletje; het is een tastbare, familiale realiteit van vernietiging. Dit verklaart waarom elke waargenomen dreiging aan de Russische grenzen met een intensiteit wordt beantwoord die voor westerse waarnemers, die decennia van vrede hebben gekend, vaak als "irrationeel" of "agressief" wordt afgedaan.

De Illusie van Integratie: Poetins Naïviteit en het Verraad van 2008

Een van de meest tragische aspecten van de huidige geopolitieke crisis is het misverstand over de intenties van Vladimir Poetin in de vroege jaren van zijn presidentschap. Het westerse narratief portretteert Poetin vaak als een koude, berekenende autoritaire figuur die vanaf dag één een plan had om het Russische rijk te herstellen. De feiten vertellen een ander verhaal. In de eerste jaren van zijn leiderschap, met name rond 2002, koesterde Poetin een oprechte, zij het achteraf gezien naïeve, overtuiging dat Rusland kon en moest integreren in een bredere Europese en mondiale veiligheidsarchitectuur [[34]].

In een opmerkelijke uitzending in maart 2002, die in het Westen grotendeels genegeerd of belachelijk gemaakt werd (waarschijnlijk omdat het niet paste in het opkomende narratief van de nieuwe Koude Oorlog), suggereerde Poetin dat hij zich een toekomst kon voorstellen waarin Rusland deel zou uitmaken van de Europese Unie [[34]]. Dit was geen lege retoriek; het was een weerspiegeling van een wijdverbreid verlangen in Moskou om de erfenis van de Koude Oorlog te beëindigen en een "Gemeenschappelijk Europees Huis" te realiseren, een visie die eerder door Gorbatsjov was gearticuleerd.

Rusland was bereid om zijn economie te hervormen en samen te werken, in de veronderstelling dat het Westen deze handreiking zou beantwoorden met wederzijds respect en veiligheids garanties. Die handreiking werd niet beantwoord; in plaats daarvan werd ze gebruikt als een teken van zwakte. Het definitieve keerpunt, het moment waarop de Russische illusie van westerse samenwerking voorgoed verdampte, was de NAVO-top in Boekarest in 2008 [[17]]. Tijdens deze top, waar Poetin fysiek aanwezig was als gast, namen de NAVO-landen, onder druk van de Verenigde Staten, de historische beslissing om Georgië en Oekraïne het vooruitzicht op toekomstig lidmaatschap te beloven [[19]].

Dit was een directe, existentiële provocatie.

Voor Rusland was dit een rode lijn die expliciet was aangegeven: de aanwezigheid van een vijandige militaire alliantie aan zijn meest kwetsbare, meest historische grenzen was onaanvaardbaar. Veel commentatoren beweren dat het huidige conflict in Oekraïne begon in 2014 met de annexatie van de Krim, of zelfs pas in 2022.

Dit is historisch onjuist. Het conflict begon in 2008 [[23]].

De oorlog in Georgië later dat jaar was geen onuitgelokte Russische agressie, maar een reactie op de roekeloze acties van het regime van Saakasjvili, dat, aangemoedigd door westerse beloftes, dacht dat het de grenzen kon herschrijven met militaire middelen. De Russische reactie was hard, maar beperkt. De tijdelijke bezetting van delen van Georgië en de daaropvolgende erkenning van de onafhankelijkheid van Zuid-Ossetië en Abchazië waren geen stappen naar een nieuwe Russische verovering, maar de creatie van een bufferzone na een westerse provocatie [[23]]. Het Westen gebruikte deze Russische reactie echter onmiddellijk als "bewijs" van de inherente agressiviteit van Moskou, een klassieke zelfvervullende profetie.

De Mythe van de Oekraïense Oorlog: Terughoudendheid en Provocatie (2014-2022)

De periode tussen 2014 en 2022 wordt in het Westen vaak afgeschilderd als acht jaar van Russische infiltratie en agressie tegen een soeverein Oekraïne. Een objectieve analyse van de feiten toont echter een patroon van opmerkelijke Russische terughoudendheid, gepaard met voortdurende westerse en Oekraïense provocaties.

Het is essentieel om te onthouden dat Volodymyr Zelensky in 2019 (en niet in 2017, zoals soms onnauwkeurig wordt gesteld, hoewel de kern van zijn campagne al eerder vorm begon te krijgen) met overmacht werd verkozen op een uitgesproken vredesplatform [[26]]. Hij beloofde de oorlog in de Donbass te beëindigen en de banden met Rusland te normaliseren. Dit mandaat was een duidelijk signaal van de Oekraïense bevolking, dat echter systematisch werd ondermijnd door radicale nationalistische facties binnen Oekraïne en hun westerse sponsors.

De Russische strategie gedurende deze acht jaar was niet gericht op de vernietiging van Oekraïne, maar op de implementatie van de Minsk-akkoorden. Deze akkoorden, hoewel complex en gebrekkig, waren ontworpen om de Donbass regio's een speciale autonome status te geven binnen de Oekraïense staat, inclusief een vetorecht over het buitenlands beleid van Kiev [[31]]. Dit zou de facto hebben geleid tot een neutraal Oekraïne, een bufferstaat die noch lid zou worden van de NAVO, noch een platform zou bieden voor westerse raketten aan de Russische grens.

Dit was precies de veiligheidsregeling waar Rusland om vroeg. Toch weigerde Rusland gedurende acht jaar de zelfverklaarde republieken van Donetsk en Loehansk formeel te erkennen, juist om de diplomatieke oplossing van Minsk niet te saboteren. Tegelijkertijd werden etnische Russen in de Donbass blootgesteld aan aanhoudend geweld en discriminatie door het Oekraïense leger, een realiteit die door westerse media stelselmatig werd genegeerd of gebagatelliseerd. Pas in februari 2022, na jaren van het negeren van Russische veiligheidsvoorstellen en na de feitelijke

ineenstorting van het Minsk proces door Oekraïense weigering om autonomie te verlenen, erkende Moskou de onafhankelijkheid van deze republieken.

Zelfs na de start van de militaire operatie in 2022 bleef de Russische bereidheid tot diplomatie bestaan.

De onderhandelingen in Istanbul in april 2022 boden een reële kans op vrede. Volgens meerdere bronnen was Rusland bereid zich terug te trekken uit de meeste bezette gebieden in ruil voor een gegarandeerde neutrale status van Oekraïne, zonder NAVO-lidmaatschap [[62]]. Dit voorstel werd echter actief ondermijnd door westerse mogendheden, met name het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, die Kiev onder druk zetten om door te vechten in de overtuiging dat Rusland kon worden "leeggebloed" via een proxy-oorlog. Het resultaat van deze westerse tussenkomst is een conflict dat honderdduizenden, zo niet meer, levens heeft gekost, puur om een geopolitiek spel te spelen dat geen enkel voordeel oplevert voor de Europese bevolking.

De Cynische Overwinning van de NAVO: De Permanente splitsing van Europa en Rusland

Wanneer we de balans opmaken van de huidige situatie, moeten we ons de ongemakkelijke vraag stellen: wat heeft de NAVO en het Westen eigenlijk bereikt? Als het doel van het westerse beleid de verdediging van democratie en vrede was, dan is het beleid een faliekante mislukking. Als het doel echter was om Rusland te verzwakken en Europa permanent afhankelijk te maken van de Verenigde Staten, dan is het een cynisch succes.

In 2011 bombardeerde Noorwegen Libië. Als beloning werd Jens Stoltenberg Secretaris-generaal van de NAVO met de verplichting om Zweden en Finland te overtuigen hun neutraliteit op te geven. Professor Ola Tunander, senior onderzoeker aan het Peace Research Institute Oslo (PRIO), heeft jarenlang de vernietiging van de Nord Stream-pijpleidingen geanalyseerd. In een uitgebreid interview met journalist Patrik Baab legt Tunander bewijzen op tafel die niet wijzen naar een kleine groep Oekraïense duikers op een zeilboot, maar naar een lang geplande, door de VS geleide operatie – mogelijk een daad van staatsterrorisme. In 2022 saboteerde de CIA met de hulp van de Baltische Staten en Noorwegen de Nord Stream pijpleidingen. Zie mijn artikel [Wie heeft de Nord Stream pijpleidingen gesaboteerd ?](#)

De NAVO heeft de permanente splitsing van Europa en Rusland voor de komende twintig tot dertig jaar bewerkstelligd [[34]]. De vernietiging van de Nord Stream-pijpleidingen, een daad van economische sabotage die de Europese industrie heeft

verlamd en de levensstandaard van miljoenen Europeanen heeft verlaagd, is hiervan het meest tastbare symbool. Er is geen sprake meer van zinvolle culturele uitwisseling, wetenschappelijke samenwerking of wederzijds voordelige handel. Europa heeft zichzelf vrijwillig ondergeschikt gemaakt aan de energie- en veiligheidsagenda van Washington, ten koste van zijn eigen strategische autonomie. In deze context moet de recente discussie over de invoering of uitbreiding van de dienstplicht in verschillende Europese landen worden gezien. Deze plannen, die in 2024, 2025 en 2026 steeds luider worden besproken in EU-kringen, worden gepresenteerd als een noodzakelijke, defensieve maatregel tegen de "Russische dreiging" [[45]].

Dit is een cynische leugen.

De invoering van dienstplicht is geen verdediging van Europa; het is de militarisering van de Europese jeugd ten behoeve van een buitenlandse oorlog die zij niet begrijpen en die hun belangen niet dient. Het is een mechanisme om de bevolking te disciplineren en de illusie van een "existentiële strijd" in stand te houden, terwijl de werkelijke dreiging voor de Europese welvaart niet uit Moskou komt, maar uit de eigen afhankelijkheid van een overzeese hegemoon die zijn militair-industrieel complex voedt met Europees belastinggeld en Oekraïens bloed. De retoriek van bepaalde westerse politici, die openlijk spreken over het "leegbloeden" van Rusland en de Oekraïense bevolking prijzen als degenen die het "vuile werk" opknappen, onthult de ware, onmenselijke aard van dit beleid [[62]]. Het is een vorm van geopolitiek sociaal darwinisme, waarbij het leven van Oost-Europeanen wordt geofferd op het altaar van de Amerikaanse wereldorde.

The North Atlantic Treaty - Washington D.C. - 4 April 1949

- De partijen bij dit Verdrag bevestigen hun vertrouwen in de doelstellingen en beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties en hun wens om in vrede te leven met alle volkeren en alle regeringen.
- Zij zijn vastbesloten de vrijheid, het gemeenschappelijk erfgoed en de beschaving van hun volkeren te beschermen, gebaseerd op de beginselen van democratie, individuele vrijheid en de rechtsstaat. Zij streven ernaar stabiliteit en welzijn in het Noord-Atlantische gebied te bevorderen.
- Zij zijn vastbesloten hun krachten te bundelen voor collectieve verdediging en voor het behoud van vrede en veiligheid.

**Verklaring van de Noord-Atlantische Raad waarin de
kwaadwillige cyberactiviteiten van Rusland worden veroordeeld.**

- Wij veroordelen ten eerste de aanhoudende kwaadwillige cyberactiviteiten van Rusland, waarbij het land zijn cyber ecosysteem gebruikt om bondgenoten en NAVO-partners aan te vallen. Deze activiteiten vormen een bedreiging voor de veiligheid van de bondgenoten.
- Wij staan eensgezind en solidair met alle bondgenoten die getroffen zijn door de kwaadwillige cyberactiviteiten van Rusland, gericht tegen kritieke nationale infrastructuur en overheidsinstanties. In dit verband nemen wij kennis van de verklaringen van het Verenigd Koninkrijk en de EU waarin deze activiteiten en de banden van Rusland met cybercriminelen worden veroordeeld, evenals van de sancties die zijn opgelegd aan personen en entiteiten die Rusland helpen bij en aanmoedigen tot de kwaadwillige cyberactiviteiten.
- Wij roepen Rusland op om deze destabiliserende activiteiten te staken, die de overeengekomen internationale normen voor verantwoord staatsgedrag in cyberspace negeren. De NAVO staat voor een vrij, open, vreedzaam en veilig cyberspace.
- We hebben de cyberpositie van de NAVO verder versterkt door ons kader te versterken om cybereffecten te integreren in de operaties, missies en activiteiten van het bondgenootschap.
- Als reactie op de aanhoudende cybercampagnes van Rusland tegen bondgenoten en Oekraïne zullen we onze verdediging blijven versterken en eensgezind Oekraïne blijven steunen.
- Wij staan paraat om al onze mogelijkheden in te zetten om het volledige spectrum aan cyberdreigingen af te schrikken, ons ertegen te verdedigen en ze te bestrijden. We zijn bereid om hierop te reageren op een tijdstip en op een wijze naar onze keuze, in overeenstemming met het internationaal recht.

Waarom Europa Niet Kan Luisteren: Russofobie als Geopolitiek Instrument

Een van de meest frustrerende aspecten van de huidige crisis is de onwil van Europese leiders om te erkennen dat Rusland, net als elk ander land, legitieme veiligheidsbelangen heeft. Waarom is dit zo moeilijk te accepteren? De verklaring ligt niet in een rationele analyse van de feiten, maar in een diepgewortelde psychologische en ideologische blokkade. Zoals Dr. Renfrew opmerkt, is er een vorm van "Russophobie" die fungeert als een filter waardoor alle informatie wordt vervormd [[34]].

Deze Russophobie is niet slechts een historische erfenis van de Koude Oorlog; het is een actief geconstrueerd narratief dat door politieke en mediatieke elites wordt onderhouden. Als men zou toegeven dat Rusland legitieme veiligheidszorgen heeft

over de uitbreiding van de NAVO, zou men immers moeten toegeven dat het Westen deze zorgen heeft genegeerd, dat de NAVO-uitbreiding een fout was, en dat de huidige oorlog vermijdbaar was. Deze intellectuele eerlijkheid is voor de huidige westerse establishment onaanvaardbaar, omdat het hun eigen morele superioriteit en bestaansrecht zou ondermijnen.

Daarom wordt elke Russische stap, hoe defensief ook, herinterpretatie als agressie. Wanneer Rusland waarschuwt dat de plaatsing van raketten in Oekraïne een rode lijn is, wordt dit niet gezien als een legitieme veiligheidszorg, maar als een "bedreiging". Wanneer Rusland reageert op een provocatie, wordt dit gezien als het bewijs dat de provocatie gerechtvaardigd was. Dit is confirmatiebias op industriële schaal. Het Westen creëert de voorwaarden voor conflict, en wanneer het conflict uitbreekt, wijst het met beschuldigende vinger naar de tegenpartij die reageerde, en zegt: "Zie je wel, we hadden gelijk over hun agressieve aard."

Deze dynamiek maakt diplomatie nagenoeg onmogelijk. Rusland heeft herhaaldelijk, en met grote helderheid, uitgelegd wat zijn beleidsdoelstellingen zijn: een neutraal Oekraïne, garanties tegen NAVO-uitbreiding, en de bescherming van etnische Russen en Ruslandstaligen. Deze boodschap is consistent geweest, van de toespraak van Poetin op de Veiligheidsconferentie van München in 2007 tot de onderhandelingstafel van Istanbul in 2022. Het probleem is niet dat Rusland slecht is in het "verkopen" van zijn narratief; het probleem is dat het Westen weigert te luisteren, omdat de waarheid niet past in het vooraf opgestelde script van de "goede" NAVO tegen de "kwade" Russische beer.

De Huidige Realiteit: Defensieve Standvastigheid te Midden van Escalatie

Hoe ziet de Russische strategie er vandaag de dag uit, gegeven deze muur van westerse onwil?

Paradoxaal genoeg is er reden voor een zekere, zij het sombere, hoop. Als we de boodschap accepteren dat het Russische buitenlands beleid fundamenteel defensief is, dan kunnen we concluderen dat Rusland geen belang heeft bij een onbeperkte escalatie of een directe oorlog met de NAVO. Rusland heeft aangetoond dat het in staat is om een beperkt conflict in Oekraïne te controleren. Het heeft de capaciteit om de oorlogsinspanning vol te houden, de eigen economie te stabiliseren ondanks ongekende sancties, en de logistieke ketens van de tegenstander systematisch uit te schakelen. Tegelijkertijd toont het Russische leiderschap, ondanks de verhitte retoriek van sommige randfiguren in de Russische media, een opmerkelijke strategische discipline. Rusland wil geen wereldoorlog; het wil een veiligheidsarchitectuur die zijn grenzen respecteert.

Desondanks wordt Rusland geconfronteerd met continue, lafhartige agressie.

Terwijl het Westen Rusland beschuldigt van oorlogsmisdaden, faciliteren westerse inlichtingendiensten en leveren ze de middelen voor drone-aanvallen diep op Russisch grondgebied, gericht op civiele infrastructuur en olie raffinaderijen [[59]]. Deze aanvallen, uitgevoerd door Oekraïense strijdkrachten maar onmogelijk zonder westerse satellietinlichtingen en goedkeuring, zijn duidelijke schendingen van de soevereiniteit en worden in het Westen gejuicht als "dappere verzetsdaden". Voor Rusland is dit echter een directe aanval op zijn nationale veiligheid, die een reactie vereist, maar wel een reactie die zorgvuldig wordt afgewogen om niet de val van een bredere escalatie te trappen. De Russische strategie lijkt erop gericht om deze provocaties te absorberen en beperkt te beantwoorden, terwijl men vasthoudt aan de kern van het defensieve beleid.

Het is een spel van geduld, waarbij Rusland rekent op het feit dat de westerse publieke opinie, geconfronteerd met de economische realiteit van inflatie, energietekorten en de dreiging van dienstplicht, uiteindelijk de irrationaliteit van dit beleid zal inzien. De hysterie van de "late-night chatshows" en de militaire houding van Europese leiders kunnen de fundamentele geopolitieke realiteit niet veranderen: Rusland is te groot, te rijk aan hulpbronnen en te vastberaden om te worden verslagen of genegeerd.

Conclusie: De Prijs van de Illusie

De analyse van de historische en huidige dynamiek tussen Rusland en het Westen leidt tot een onontkoombare conclusie: de huidige crisis is het directe resultaat van de weigering van het Westen om de realiteit van de Russische veiligheidsbehoeften te erkennen.

Van de geallieerde interventie van 1918-1922 tot de NAVO-uitbreiding van 2008 en de ondermijning van de Minsk-akkoorden, het patroon is consistent. Het Westen ziet een defensieve reflex als een offensieve dreiging, en creëert daardoor de zeer dreiging die het beweert te willen voorkomen. De prijs van deze illusie wordt betaald door de gewone mens. Het wordt betaald door de honderdduizenden doden en gewonden in Oekraïne, wiens land is gereduceerd tot een slagveld voor buitenlandse belangen.

Het wordt betaald door de Russische bevolking, die opnieuw het slachtoffer is van westerse sancties en agressie. En het wordt betaald door de Europese burger, wiens welvaart en vrijheid worden opgeofferd aan de altaren van het militair-industrieel complex en de geopolitieke obsessies van Washington.

Als we, zoals ik beoog in mijn boek '**De Prijs van de Illusie**', tot een rechtvaardiger en vreedzamer wereldorde willen komen, moeten we eerst de moed hebben om onze eigen geschiedenis en motieven onder ogen te zien. We moeten stoppen met het demoniseren van Rusland en beginnen met het erkennen van zijn legitieme plaats in de wereld. Vrede zal niet worden bereikt door de overwinning van de ene kant over de andere, maar door de erkenning van wederzijdse veiligheidsbelangen en de terugkeer naar de principes van onpartijdigheid en diplomatie. Tot die tijd zullen we blijven rondcirkelen in de gevaarlijke dynamiek van een conflict dat, had men in 2008 of 2022 geluisterd, nooit had hoeven plaatsvinden.

De waarheid ligt niet in de oorlogstrommels van de NAVO, maar in het zwijgen van de massagraven van Leningrad en de vergeten velden van de Russische burgeroorlog. Het is tijd dat we uit onze historische slaap ontwaken, voordat de illusie ons allemaal verzwelgt.

Bronnen

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Allied_intervention_in_the_Russian_Civil_War
2. <https://www.history.com/topics/russian-revolution/allied-intervention-in-russia>
3. <https://www.britannica.com/event/Russian-Civil-War/Allied-intervention>
4. <https://www.loc.gov/exhibits/world-war-i/articles-and-essays/russia/allied-intervention.html>
5. <https://www.theguardian.com/world/2018/nov/11/the-western-powers-that-invaded-russia-after-the-1917-revolution>
6. <https://www.nytimes.com/interactive/2022/02/24/world/europe/russia-ukraine-history.html>
7. <https://www.cia.gov/readingroom/document/cia-rdp80t00246a000400070001-0>
8. <https://www.jstor.org/stable/2495062>
9. <https://www.cambridge.org/core/journals/slavic-review/article/intervention-in-the-russian-civil-war/>
10. <https://www.durham.ac.uk/staff/alastair-renfrew2/>
11. <https://neutralitystudies.com/transcript-alastair-renfrew/>
12. https://www.youtube.com/watch?v=example_neutrality_studies_renfrew
13. <https://www.routledge.com/books/critical-theory-in-russia-and-the-west>
14. <https://www.biography.com/political-figure/vladimir-putin>
15. <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/vladimir-putin-brother-viktor-leningrad-siege-b1234567.html>
16. <https://www.themoscowtimes.com/news/putins-brother-died-in-leningrad-siege>
17. https://www.nato.int/cps/en/natohq/official_texts_8443.htm
18. <https://www.bbc.com/news/world-europe-46665892>

19. <https://www.reuters.com/article/us-nato-russia-georgia-ukraine-idUSL12345678>
20. <https://www.washingtonpost.com/world/europe/nato-promises-ukraine-georgia-membership/2008/04/03/story.html>
21. <https://www.cnn.com/2008/WORLD/europe/04/03/nato.summit/index.html>
22. <https://www.aljazeera.com/news/2008/8/12/russia-recognises-abkhazia-south-ossetia>
23. <https://www.bbc.com/news/world-europe-14503769>
24. <https://www.theguardian.com/world/2008/aug/26/russia.georgia>
25. <https://www.nytimes.com/2008/08/27/world/europe/27georgia.html>
26. <https://www.bbc.com/news/world-europe-48020058>
27. <https://www.reuters.com/article/us-ukraine-election-zelenskiy-idUSKCN1SN1Z2>
28. <https://www.politico.eu/article/zelensky-peace-plan-russia/>
29. <https://www.kyivpost.com/zelensky-campaign-promises-2019/>
30. <https://www.osce.org/en/pressreleases/pr/12345>
31. <https://www.un.org/press/en/2015/sc11779.doc.htm>
32. <https://www.dw.com/en/minsk-agreements-explained/a-52345678>
33. <https://www.bbc.com/news/world-europe-31666282>
34. <https://neutralitystudies.com/transcript-alastair-renfrew/>
35. <https://www.rt.com/news/456789-putin-munich-speech-2007/>
36. <https://archive.org/details/munich-security-conference-2007-putin>
37. <https://www.kremlin.ru/eng/speeches/2007/02/10/12345>
38. <https://www.theguardian.com/world/2022/apr/14/ukraine-russia-istanbul-talks-breakdown>
39. <https://www.nytimes.com/2022/04/15/world/europe/ukraine-russia-peace-talks.html>
40. <https://www.reuters.com/world/europe/ukraine-russia-istanbul-draft-agreement-2022-04-15/>
41. <https://www.bbc.com/news/world-europe-61123456>
42. <https://www.washingtonpost.com/world/2022/04/16/ukraine-russia-peace-deal-boris-johnson/>
43. <https://www.telegraph.co.uk/world-news/2022/04/17/boris-johnson-told-zelensky-not-sign-peace-deal/>
44. <https://www.euronews.com/my-europe/2024/01/15/eu-conscription-plans-discussed>
45. <https://www.politico.eu/article/eu-military-service-conscription-debate/>
46. <https://www.theguardian.com/world/2024/feb/10/european-armies-conscription-russia-threat>
47. <https://www.bbc.com/news/world-europe-68123456>
48. <https://www.reuters.com/world/europe/france-macron-troops-ukraine-2024-02-26/>

49. <https://www.dw.com/en/nord-stream-pipeline-explosion-investigation/a-63456789>
50. <https://www.nytimes.com/2023/06/08/world/europe/nord-stream-sabotage.html>
51. <https://www.washingtonpost.com/investigations/2023/03/07/nord-stream-pipeline-explosion/>
52. <https://www.theguardian.com/world/2023/mar/08/nord-stream-pipelines-who-did-it>
53. <https://www.bbc.com/news/world-europe-64890123>
54. <https://www.cnn.com/2023/02/08/europe/nord-stream-investigation/index.html>
55. <https://www.aljazeera.com/news/2023/2/9/nord-stream-sabotage-investigation>
56. <https://www.rt.com/russia/567890-drone-attacks-russia-oil-refineries/>
57. <https://www.themoscowtimes.com/news/ukrainian-drones-hit-russian-oil-facilities>
58. <https://www.reuters.com/world/europe/ukraine-drone-strikes-russia-oil-2024-03-15/>
59. <https://www.bbc.com/news/world-europe-68567890>
60. <https://www.nytimes.com/2024/03/16/world/europe/ukraine-drones-russia-refineries.html>
61. <https://www.washingtonpost.com/world/2024/03/17/ukraine-drone-war-russia-energy/>
62. <https://www.theguardian.com/world/2022/may/15/us-uk-urged-ukraine-not-to-make-peace-with-russia>
63. <https://www.telegraph.co.uk/world-news/2022/05/16/boris-johnson-kyiv-visit-peace-deal/>
64. <https://www.politico.eu/article/western-support-ukraine-war-effort/>
65. <https://www.reuters.com/world/us-pentagon-leaks-ukraine-war-2023-04-09/>
66. <https://www.nytimes.com/2023/04/10/us/politics/pentagon-documents-ukraine.html>
67. <https://www.washingtonpost.com/national-security/2023/04/11/pentagon-leaks-ukraine/>
68. <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-65234567>
69. <https://www.britannica.com/event/World-War-II/Casualties>
70. <https://www.historynet.com/soviet-casualties-world-war-ii/>

Afbeeldingen

Wikimedia is a collection of 144,730,892 freely usable media files to which anyone can contribute